

อีกหนึ่งผลงานนิยายการเงินในซีรีส์ THE CODE

LIVE RICH

CONFIDENTIAL

ใบแจ้งรายได้
PAY SLIP

TAX CODE

◆ ทอดรหัส ◆

คน-ลัก-ชาติ

ไม่มีใครหนีพ้น ความตายและภาษี
แต่สำหรับคนลักชาติ พวกเขาวิธี

คดีขโมย

นิยายการเงินที่แผ่ความจริง
ของคนรักชาติจนปากมัน
ที่คนไทยผู้เสียภาษีทุกคนต้องรู้

- ◆ ปองวุฒิ รุจิระชาคร
- ◆ ถนนม เกตุอม

เอกสารนี้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ ไม่มียกเว้นหรือหักภาษี

TAX CODE

• ทอกรหัส •

คน-ลัก-ชาติ

TAX CODE ♦ ทอดรหัส ♦ คน-ลัก-ชาติ

เรื่อง : ปองวุฒิ รุจิระชาคร, ถนอม เกตุเอม

บรรณาธิการ : จักรพงษ์ เมฆพันธุ์, พงษ์พันธ์ วงศ์หนองเตย

ศิลปกรรม : teete studio

พิสูจน์อักษร : ณีลลิตีณี ภัทรเสน

ดูแลการผลิต : ปิ่นอนงค์ วัชรปาณ, ณีลลิตีณี ภัทรเสน

ข้อมูลบรรณานุกรมของสำนักงานหอสมุดแห่งชาติ

ปองวุฒิ รุจิระชาคร.

TAX CODE : ทอดรหัส คน-ลัก-ชาติ.-- กรุงเทพฯ : ลีฟ ริช ฟอ์เอฟเวอร์, 2560.
256 หน้า. -- (THE CODE).

1. นวนิยายไทย. I. ถนอม เกตุเอม, ผู้แต่งร่วม. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-92458-5-8

ราคา 240 บาท

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2560

จัดทำโดย : บริษัท ลีฟ ริช ฟอ์เอฟเวอร์ จำกัด

169/228 หมู่บ้านวิลล่า ดิเอ็กซ์คลูซีฟ ซอยคูบอน 27

แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ : 063-219-3994

E-mail : cs@liverich.co.th

www.facebook/LiveRichSociety

จัดจำหน่ายโดย :

บริษัท ซีเอ็ด ยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา

กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ : 0-2739-8000

พิมพ์ที่ :

บริษัท โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์ จำกัด

113/13 ซอยวัดสุวรรณคีรี

ถนนบรมราชชนนี

แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2424-6944, 0-2424-7292

กรณีสั่งหนังสือจำนวนมากเพื่อการฝึกอบรม พัฒนาองค์กร ขาย หรือเป็นของขวัญ

กรุณาติดต่อขอรับส่วนลดพิเศษได้ที่ บริษัท ลีฟ ริช ฟอ์เอฟเวอร์ จำกัด

โทร. 063-219-3994 E-mail cs@liverich.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

“TAX CODE : ถอดรหัส คน-ลัก-ชาติ” นิยายการเงิน เล่มที่สองในซีรีส์ THE CODE ที่สำนักพิมพ์ลีพริชภูมิใจนำเสนอ ต่อผู้อ่านทุกท่าน

เรื่องราวในเล่มนี้ เป็นเรื่องราวของข้าราชการรุ่นใหม่ ที่มุ่งมั่นทำงานด้วยความซื่อสัตย์ เพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน ด้วยความรักชาติ เมื่อเขาแอบรู้แผนโกงเงินภาษีประชาชนระดับ หมื่นล้าน เขาจึงต้องเข้าไปจัดการกับขบวนการทุจริตเหล่านั้น แต่แล้วกลับต้องเผชิญกับความซับซ้อน และความพลิกผัน เกินคาดเดาของชีวิตมนุษย์ เรื่องราวเหล่านี้จึงเข้มข้นและมีสีสัน ไม่แพ้ “MONEY CODE : รหัสลับ เกมชนะหนี้”

ตามประวัติศาสตร์โลก มนุษย์เริ่มมีระบบการจัดเก็บภาษี ตั้งแต่ยุคอียิปต์โบราณ เมื่อราวสามพันปีก่อนคริสตกาล นับแต่นั้นมา ภาษีก็นำมาพัฒนาการมาเรื่อย ๆ ในหลากหลายรูปแบบ จนถึงยุคปัจจุบันที่มีความซับซ้อนจนต้องมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางแยกย่อยไปอีก แต่ไม่ว่าจะซับซ้อนขนาดไหน หลักการพื้นฐานของภาษีก็นำมาจาก “ความเสียสละ” นั่นคือบุคคลยอมเสียสละทรัพย์สินของตนบางส่วนให้กับรัฐ เพื่อไปสร้างประโยชน์ให้กับส่วนรวม ความเสียสละเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่มนุษย์พึงมี เพื่อให้ได้อยู่กันให้สังคมได้อย่างมีความสุข ถ้าคนเรามุ่งแต่จะเอาประโยชน์ส่วนตน

โดยไม่ยอมเสียสละสิ่งใด ๆ ให้กับส่วนรวม สังคมนั้นย่อมอยู่รวมกันได้อย่าง

หันกลับมาดูสังคมไทยยุคปัจจุบัน เราต่างมุ่งมันสะสมแสวงหาความมั่งคั่งร่ำรวยกันอย่างเต็มที่ แต่การสะสม โดยไม่เสียสละเลยนั้น ย่อมทำให้เสียสมดุลชีวิต และในที่สุดย่อมนำไปสู่ความล้มเหลวและความทุกข์ สำนักพิมพ์ลีฟริชเองก็มีปณิธานที่จะมุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานที่ช่วยให้ผู้อ่านมั่งคั่งยิ่งขึ้น แต่คำว่ามั่งคั่งนั้น ไม่ได้หมายถึงแต่เงินเท่านั้น ความมั่งคั่งที่แท้จริงของชีวิตคือความสุข เราจึงเชื่อว่าเราต้องมีสมดุลทั้งการสะสมและการเสียสละไปพร้อม ๆ กันอย่างลงตัว

ปองวุฒิ รุจิระชาคร และ ถนนอม เกตุอม ได้รังสรรค์นิยาย “TAX CODE : ถอดรหัส คน-ลัก-ชาติ” ได้อย่างสนุกสนาน น่าติดตาม และยังแทรกความรู้เกี่ยวกับภาษีที่ถูกต้องไปพร้อมกันด้วย จึงเป็นนิยายอีกเรื่องที่ไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

สำนักพิมพ์ลีฟริช

ร่วมสร้างสรรค์สังคมนักอ่านผู้มั่งคั่ง

รวยทรัพย์ และรวยสุข

คำนำผู้เขียน

เรียน : ท่านผู้อ่านทุกท่าน

- นิยายการเงินเล่มนี้เกิดขึ้นได้เพราะประโยคเดียวของ ธนัฐ ศิริวรังกูร หรือ “หมอนัท คลินิกกองทุน” ที่เอ่ยปากชวนผมเมื่อประมาณ 2 ปีก่อนว่า “เราลองมาเขียนนิยายการเงินกันไหม?”
- นิยายการเงินเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ขึ้นมาได้ เพราะความช่วยเหลือของปองวุฒิ รุจิระชาคร นักเขียนที่มีผลงานถึงกว่า 70 เล่ม และหนึ่งในจำนวนนั้น คือ ผลงาน “ประเทศเหนือจริง” ยังได้รับการเสนอเข้าชิงรางวัลซีไรต์ ประจำปี พ.ศ. 2558 ที่ผ่านมา
- นิยายการเงินเล่มนี้ ตีพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มได้ เพราะความอนุเคราะห์ของพี่หนุ่ม จักรพงษ์ เมฆพันธุ์ หรือ THE MONEY COACH และสำนักพิมพ์ Live Rich ที่ให้โอกาสแกมพี่หนุ่มยังให้เกียรติร่วมเขียน MONEY CODE : รหัสลับเกมชนะหนี้ นิยายเล่มแรกในซีรีส์นี้อีกด้วย

- เนื้อหาทั้งหมดใน TAX CODE : ถอดรหัส คน-ลัก-ชาติ นี้ ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประเทศแห่งหนึ่ง (ประเทศแห่งนั้นนั้นล่ะครับ) โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของบรรดา “คนลักชาติ” ได้มากขึ้น และเพิ่มเติมด้วยอารมณ์รสความสนุกจากกรออ่านนิยายไปพร้อม ๆ กัน

- ผมหวังว่าหนังสือนิยายเล่มนี้จะช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติบางมุมที่ท่านมีต่อเรื่องภาษี ให้เกิดเป็นความสนุกสนานและเข้าใจได้ไม่ยาก รวมทั้งทำให้เรา “รักชาติ” ได้อย่างถูกต้องกันมากขึ้น เพียงแค่นี้ก็ถือว่าหนังสือเล่มนี้ได้ทำหน้าที่ของมันอย่างสมบูรณ์แล้วล่ะครับ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

TAXBugnoms

คำนำผู้เขียน

ตามที่ผมได้บอกไปในคำนำเล่ม “MONEY CODE : รหัสลับ เกมชนะหนี้” ก่อนหน้านี้ นะครับ หนอม TAXbugnoms กับหมอนัท ได้ชวนให้ผมร่วมกันคิดโปรเจกต์ ทำงานผสมผสาน หนังสือสองแนวเข้าด้วยกัน ซึ่งพี่หนุ่ม มั่นใจได้ ให้เกียรติมาร่วมเขียนเปิดตัวเป็นเล่มแรกของชุดไปเรียบร้อยแล้ว และเล่มที่ท่านกำลังถืออยู่นี้คือเล่มสองซึ่งผมกับหนอมจับมือร่วมกันสร้างสรรค์

ถึงแม้เป็นเล่มสอง แต่ทุกเล่มก็มีความโดดเด่นและจบในตอน ผมต้องชื่นชมหนอม และขอให้เครดิตเขาในฐานะหัวขั้วต้นกำเนิดความคิดของงานนี้ทั้งหมด ซึ่งถ้าใครได้ติดตามผลงานของหนอมมาบ้างก็จะรู้ว่านอกจากบทบาทผู้เชี่ยวชาญด้านภาษีแล้ว เขายังมีความสนใจด้านอื่นด้วย ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรม แง่มุมชีวิต หรือแง่คิดเชิงสังคม ซึ่งถ่ายทอดออกมาได้อย่างน่าสนใจทีเดียวครับ แถมยังพัฒนาตัวอยู่เรื่อยถึงขั้นหัดเขียนออกมาเป็นนิยายเองเลย

การทำงานกับหนอมนั้นในมุมหนึ่งจึงไม่ยากนักครับ ถ้าเปรียบให้เห็นภาพคงต้องบอกว่าเหมือนเราได้มาร่วมกันแต่งเพลง เพื่อทดลองดูว่าเนื้อร้องกับทำนองอย่างนี้ลงตัวกันหรือไม่ โชคดีที่ก่อนหน้านี้หนอมได้ลงมือเขียนนิยายมาบ้างแล้ว ทำให้เขาพอจะรู้เทคนิค และเห็นโครงสร้างของงานว่าจะถ่ายทอดเรื่องที่ยากเล่าออกมาในสไตลไหน ซึ่งจุดนี้เป็นการเปิดเผยเรื่องเกี่ยวกับภาชี โดยเข้าไปผูกกับเหตุการณ์ทุจริตระดับชาติที่เขาได้แรงบันดาลใจมาจากแควดวงราชการที่คลุกคลีอยู่ และจิกกัดอย่างแสบสันทีเดียวครับ เพราะว่าเราสองคนเป็นพวกช่างแซะ ตลกร้ายทั้งคู่

เหตุการณ์ในเรื่องที่อาจดูเหนือจริง แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในประเทศตรงไหนสักแห่ง พวกคุณอาจจะคุ้นหรือไม่คุ้นก็ได้ แต่รับประกันว่าแสบคันกันถ้วนหน้าอย่างแน่นอน เพราะดูเหมือนรสชาติความจริงจะเป็นของแสงสำหรับสังคมไทยเราอยู่แล้ว... จริงไหมครับ

ปองวุฒิ รุจิระชาคร

เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในหน่วยงานราชการ
และประเทศสมมติที่คุณคงไม่รู้จัก

“In this world nothing can be said to be
certain, except death and taxes.”

Benjamin Franklin

บนโลกใบนี้ กล่าวได้ว่าไม่มีสิ่งใดแน่นอน
เว้นได้แต่ความตายและภาษี

เบนจามิน แฟรงคลิน

ผมยืนมองป้ายคำคมสีชาวนก้าแพงสีดำสนิท ความรู้สึก
 หลังกลับมายังสถานที่แห่งนี้อีกครั้ง บริเวณตึกอาคารราชการ
 หน่วยงานเก่าที่ผมเคยสังกัดไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป แม้มองด้วย
 สายตา เพียงเปลือกนอกทุกอย่างจะไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงก็ตาม
 สิ่งที่เปลี่ยนย่อมไม่ใช่สถานที่ แต่คงเป็นตัวตนของผม
 หลังจากค้นพบความจริงซึ่งทำให้มุมมองที่มีต่อโลกใบนี้พลิกกลับ
 ด้านไปจนหมดสิ้น

ก่อนที่จะปล่อยสมองคิดไปไกลกว่านั้น คนที่นัดผมมาพบ
 ก็ปรากฏตัวขึ้น ‘ท่านรัฐมนตรีใหญ่’ ที่ใคร ๆ เรียกกันด้วยความ
 เคารพ อีกฝ่ายก้าวเดินมาหาจากด้านหลัง ตบไหล่ผมเบา ๆ ทำให้
 ตื่นจากความคิด หันไปเผชิญหน้ากับปัจจุบัน

ใบหน้าของเขาเคร่งเครียด เอ่ยปากถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ
 “ผมขอเข้าเรื่องเลยนะคุณอาชวี เราต่างคนต่างมีธุระยุ่ง”
 “ครับ ผมเห็นด้วย”

“คุณแน่ใจแล้วหรือว่าจะเลือกทางนี้”

ผมนิ่งเงียบไม่ตอบในทันที คิดทบทวนปลุกความเข้มแข็ง
 ในจิตใจ เมื่อพร้อมแล้วจึงเอ่ยกลับไป

“ผมไม่มีทางเลือกครับท่าน ความถูกต้องย่อมมาก่อน
ความถูกต้อง ทุกอย่างต้องวางกันไปตามกฎหมาย”

อีกฝ่ายหัวเราะในลำคอ รวากับสิ่งที่ผมพูดเป็นเพียงเรื่อง
ตลกไร้ราคา

“คุณพูดอย่างกับตัวเองไม่เคยทำผิดในชีวิต”

“มันไม่เหมือนกันครับ ผมไม่เคยทำผิดต่อประเทศชาติ
นี่มันเงินภาษีของประชาชนนะครับ ที่ท่านคิดขโมยไป” ผมได้กลับ
แบบไม่มีอึ้งปากไว้

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง คล้ายสิ่งที่ผมพูดทำเอาสะอึก ก่อน
กระตุกรอยยิ้มนำห่าง

“ลองคิดดูให้ดี ทบทวนดูอีกทีเถอะคุณอาจารย์ ถ้าไม่ใช่ผม
ยังงี้ก็ต้องมีคนอื่นได้เงินส่วนนี้ไป อยู่กับผมน่าจะดีกว่าอยู่ในมือ
ของคนอื่น”

เหอะ! พูดออกมาได้ ไม่ผิดจากที่ผมคาดการณ์ไว้ก่อนมา
ตามนัดหมายเลยที่ได้เดียว เขาเป็นคนแบบนี้แหละ คนที่คิดถึงแต่
ผลประโยชน์ของตัวเอง พร้อมกับต่อว่าความชั่วของผู้อื่นไป
พร้อมกัน เหมือนกับพวกคนที่ชอบพูดทำนองว่า ‘เสียภาษีไปทำไม
สุดท้ายพวกเขาก็เอาไปโกงอยู่ดี หาทางหลบไม่ต้องจ่ายกันดีกว่า’
หารู้ไม่ว่าสิ่งที่ตัวเองทำอยู่มีความผิดเช่นเดียวกัน

ผมแสร้งยิ้มให้กับเขา “แล้วแต่ท่านจะคิดเถอะครับ ถึง
ยังไงผมก็ขอเลือกทางนี้”

“ถึงแม้ผมจะขอร้องคุณนะเธอ รู้ไหมว่าน้อยแค่ไหนที่
คนอย่างผมจะลดตัวมาขอร้องใคร”

“ผมรู้ครับ คนใหญ่คนโตอย่างท่าน...”

“ก็นั่นแหละสิ” เขาริบพูดเสริมโดยไม่รอให้ผมจบประโยคด้วยซ้ำ “ถ้าร่วมมือกับผม งวดนี้ผมจะถือว่าติดหนี้คุณครั้งใหญ่ และจะตอบแทนให้คุ้มค่าเสีย แต่ถ้าคุณเลือกอีกทาง...มีแต่เสียกับเสีย”

“ผมคงไม่มีอะไรเสียหรอกครับ” ผมส่ายหน้า

“คนหนุ่มอย่างคุณยังคิดน้อยเกินไป ขาดความรอบคอบ มองแต่ตัวเอง ทำไม่ไม่มองถึงครอบครัว คนรัก หรือแม้แต่ความวุ่นวายที่จะเกิดกับประเทศชาติหลังจากเรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกไปบ้างล่ะ มันกระทบหลายชีวิตนะ”

สิ่งที่เขาพูดอาจฟังดูมีเหตุผล แต่ทำให้ผมนึกขึ้นไปในเวลาเดียวกัน หลังพยายามเกลี้ยกล่อมให้ผมเห็นด้วยกับสิ่งที่ตัวเองคิดไม่ได้ผล เขาถึงกับงัดเอาไม้ตายคำว่า ‘ความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้น’ ออกมาใช้ ทำเหมือนจับประเทศชาติเป็นตัวประกันชัด ๆ

ยอมรับว่าประโยคนี้ทำให้ผมลังเลขึ้นมาชั่วขณะ แม้จะเตรียมใจมาตั้งแต่เริ่มต้นแผนการแล้วก็ตามที

ท่านรัฐมนตรีใหญ่คงสังเกตท่าทีของผมออก จึงพูดโน้มน้าวต่อ

“ที่สำคัญคือชีวิตของพนักงานในหน่วยงานนี้ เพื่อน ๆ ของคุณทั้งนั้นไม่ใช่เหรอ หลายคนจะต้องถูกสอบสวน ตกลงงาน หรือติดคุกกันนะ ทำไม่คุณถึงได้ใจร้ายกับเพื่อนขนาดนี้”

ผมนิ่งเงียบไม่ตอบอะไร ต้องการแสดงออกให้ชัดเจนว่าไม่อยากรับฟังคำพูดเขา

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ คุณคิดว่าสามารถเอาชนะระบบไปได้อย่างนั้นหรือ โครงสร้างของมันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนะหมดผมไปก็มีคนอื่นขึ้นมาแทนที่ เวียนเป็นวัฏจักรไปเรื่อย ๆ คุณก็รู้ว่าเราอยู่ในสังคมแบบไหน”

แม้ภายนอกผมจะดูนิ่งไม่หวั่นไหว ทว่าภายในกลับรู้สึกปั่นป่วนไม่น้อยเมื่อคิดถึงคนตัวเล็กตัวน้อยที่จะได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจของผมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ถ้าหากคุณร่วมมือกับผม สឹมเรื่องเหล่านี้ไปเสีย ทั้งคุณและคนอื่นจะมีชีวิตต่อไปอย่างราบรื่น ยิ่งเป็นคนหนุ่มไฟแรงมีความสามารถขนาดนี้ คิดดูสิว่าอนาคตทางราชการจะไปได้ดีแค่ไหน ผมให้สัญญาเลยนะว่าจะผลักดันคุณเต็มที่ เปลอ ๆ ไม่กี่ปีคุณจะได้เป็นคนยิ่งใหญ่แบบผม แต่ถ้าหากคุณเลือกต่อสู้ คุณก็จะรู้ว่าโลกความจริงมันโหดร้ายขนาดไหน...”

ภาพผลลัพธ์ปลายทางที่ทานัฐมนตรีนำเสนอต่อผมสองทางนั้น ช่างแตกต่างกันเหลือเกิน ระหว่างความหอมหวานสุขสบายได้รับการโอบอุ้มจากผู้มีอำนาจกับอุปสรรคขวากหนามยิ่งใหญ่

ทว่านั่นถือเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ของเขาทีเดียว...

คำพูดนั้นทำให้ผมนึกถึงประโยคที่พ่อเคยสอนไว้

‘ต่อให้โลกแห่งความจริงเลวร้ายแค่ไหน แต่มันไม่ใช่เหตุผลให้ลูกหยุดทำความดี’

มันปลูกใจผมให้ต่อสู้อีกครั้ง โดยปราศจากความลังเลอีกต่อไป

“ท่านครับ...ผมพูดอย่างจริงใจเลยนะครับว่าสมัยเป็นเด็ก ผมเคารพนับถือท่านมาก ท่านเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งที่ผมอยากยึดถือเป็นแบบอย่าง แต่พอมาถึงวันนี้ ผมถึงเพิ่งรู้ว่าสิ่งที่คิดนั้นผิดมาโดยตลอด”

ตัวของเขาระตุกเล็กน้อย สีหน้าบึ้งตึงเต็มไปด้วยความโกรธ ยามนี้เหมือนเขาเผยความชั่วร้ายและอารมณ์กราดเกรี้ยวออกมาอย่างชัดเจน สะกดไว้ไม่อยู่แล้ว

ผมสับสนเขาด้วยแววตาเต็มเปี่ยมความมุ่งมั่น “กระบวนการยุติธรรมมีจริงครับ ผมจะพิสูจน์ให้ท่านและข้าราชการที่คอร์รัปชันทั้งหลายเห็น ว่าทางที่ผมเลือกนั้นถูกและมีประโยชน์ต่อทุกคน”

เกิดความเงียบอันน่าอัศจรรย์ขึ้นครู่หนึ่ง มันกินเวลาไม่กี่วินาที แต่สำหรับมนุษย์สองคนที่กำลังต่อรองสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิกฤตความเป็นความตายกันอยู่ริมขอบหุบเหว มันช่างยาวนานเหลือเกิน

“กระบวนการยุติธรรมมันมีจริง แต่น่าเสียดายที่คนตัดสินไม่ค่อยุติธรรมสักเท่าไร ผมบอกได้เลยว่าคุณก็ไม่มีทางชนะผมได้หรอก” เขาตอบอย่างไม่ละอายเลยสักนิด

“ขอตัวนะครับ แล้วเจอกันในศาล” ผมตัดบทแล้วเดินจากมา การเจรจาจบสิ้นแล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรกันอีก

ระหว่างที่เดินผละจากท่านรัฐมนตรี พิกานต์ อดีตหัวหน้าที่ยืนรออยู่อีกด้านริบปราดมาหาผมด้วยสีหน้าร้อนใจ ดูท่าเขาคงดีกรอคุยกับผมมานานแล้ว

“คุณตอบท่านว่ายังไง”

“ผมจะพูดความจริงทุกอย่างครับ”

“เฮ้ย! ทำแบบนี้มันได้ยังไง ท่านไม่ได้ขอให้คุณหยุดหรือ
หรือ” เสียงฟีกานต์ลั่น คนอย่างเขาคงเคยชินกับระบบอุปถัมภ์
จนคิดว่าทุกคนต้องเชื่อฟังคำพูดของผู้ใหญ่ท่านนั้นท่านนี้ไปเสีย
หมด

“ขอครับ” ผมตอบ “แต่ผมไม่คิดจะทำตาม”

“คุณบ้าไปแล้ว! อาซวี คุณไม่สนใจบ้างหรือเงาอนาคต
ของฟีกับเพื่อนร่วมงานจะเป็นยังไง สุดท้ายคุณก็รู้ว่าประเทศนี้
มีแต่การจับแพะ ถ้าปล่อยให้มี การสอบสวน คนที่โดนชี้หน้าว่าผิด
ก็ไม่พ้นพวกฟีนี่แหละ คนใหญ่โตอย่างท่านก็รอดอยู่ดี”

ผมเบือนหน้าหนีเขา เลิกไม่ได้ตอบใด ๆ

ความเงียบทำให้ฟีกานต์สติหลุดมากขึ้น คอของเขาขาด
เขียงเกือบเต็มที่แล้ว วาดภาพอนาคตได้ไม่ยากว่ามันจะลงเอย
เช่นไร

“อย่าคิดว่าคุณจะรอดไปได้ง่าย ๆ” ฟีกานต์บอกอย่าง
กราดเกรี้ยว “ท่านไม่ยอมปล่อยคุณหรอก เปล่อ ๆ คุณนั่นแหละ
จะโดนปิดปากเป็นคนแรก”

“ผมยินดีเสียง... เพื่อความถูกต้อง”

“โอ้โวย! มึงกำลังทำลายชีวิตพวกคุณะ รู้ไหม”

ผมมีความเห็นใจให้อดีตเจ้านายอยู่บ้าง คนทำผิดแล้ว
ยอมรับผิดยังมีความดีอยู่ครั้งหนึ่งตรงกล้ายอมรับการกระทำของ
ตัวเอง ทว่าสำหรับคนที่ผมเพิ่งเจอจาด้วยนั้นไม่มีแม้แต่ความ

ละลาย บัดความรับผิดชอบหน้าตาเฉย โยนให้ เป็นความผิดคนอื่น คนเช่นนี้ไม่มีราคาเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะตำแหน่งหน้าที่ของเขาจะใหญ่คับฟ้าสักแค่ไหนก็ตาม

ถึงกระนั้นผมได้ตัดสินใจไปแล้ว และจะไม่มีทางกลับลำ ความถูกต้องย่อมมาก่อน นั่นคือสิ่งที่ผมยึดถือไว้ในใจ หากผมกลืนน้ำลายตัวเองก็เท่ากับดูถูกความเชื่อดังกล่าว

ผมมองเขาด้วยสายตาที่กว้างเห็นใจและดูแลนก่อนตอบ

“ถ้าพี่ไม่เลือกทำผิดตั้งแต่แรก เรื่องก็คงไม่เป็นแบบนี้หรอกครับ ผมขอตัวก่อน”

“เป็นยังไงบ้างคะ” กำลังใจเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตเอ่ยปากถามผม เธอคงสังเกตเห็นหน้าที่ไม่ค่อยดีสักเท่าไร หลังจากที่เห็นผมเปิดประตูขึ้นมานั่งเงียบ ๆ ลักพัก ส่วนผมทำได้แต่ยิ้มแบบอ่อนใจไปแทน ๆ

“ไม่รู้ที่ผมเลือกทางที่ถูกต้องหรือเปล่านะ ไม่ค่อยสบายใจเลย” ผมบอกอีกฝ่ายไปตามตรง ด้วยความห่วงใจ เพราะเธอคือคนเดียวที่ผมสามารถไว้ใจและแสดงความอ่อนแอให้เห็นได้

แม้จะเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมว่าทางที่เลือกถูกต้องทุกอย่าง ไม่ว่าจะวัดด้วยกฎหมายหรือศีลธรรม แต่หากมองอีกมุมผลของการกระทำนั้นก็มีสิทธิ์ทำร้ายคนบริสุทธิ์ รวมทั้งสร้างผลกระทบให้กับประเทศได้ง่าย ๆ

“อย่ากังวลไปเลย ยังไงฉันจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอแหละ
ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม” เธอจับมือผมบีบเบา ๆ

เปรี้ยง!

โดยไม่เปิดโอกาสให้ผมได้เอื้อนเอ่ยอะไรตอบกลับไป
เสียงปี่ดังขึ้นหนึ่งนัดผ่ากลางความเงียบระหว่างเรา

ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นกระจกหน้าต่างรถแตก ทั้งรู้สึกว่
บางสิ่งเลียบทะลุเข้าไปในร่าง วินาทีนั้นผมได้ยินเสียงคนหวีดร้อง
วิ่งแตกตื่น ภาพรอบข้างเหมือนจะช้าลงเรื่อย ๆ ความเจ็บค่อย ๆ
แทรกซึมเข้ามาแทนความตกใจ

“อาชว์!” ณิชร้องเรียกชื่อผมสุดเสียง ดวงตาเธอเบิกกว้าง
ด้วยความตกใจ

...บางทีผมก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมถึงอยากลด
หย่อนภาษีกันขนาดนั้น เวลาคุณใช้เงินซื้อข้าว กินของ
แพง ๆ กันวันละ 2-3 พันบาทได้ ปีหนึ่งก็หลายหมื่น
หลายแสนไปกับเรื่องไร้สาระ แต่ไม่เคยรู้สึกเสียดาย
อะไรเลย ที่จ่ายภาษีไม่กี่บาททำเหมือนจะเป็นจะตาย
หุรนหุรายราวกับว่าเงินที่จ่ายไปมันเป็นเงินก้อนสุดท้าย
ของชีวิต

จ่าย ๆ ไปเถอะครับภาษี ประเทศนี้จะได้พัฒนา
บ้างอะไรบ้าง อย่างน้อยก็พัฒนาที่จิตใจคุณเองนั่น
แหละ...

3 เดือนก่อนหน้า

“เฮ้อ...ไม่รู้อะไรจะออกนโยบายอะไรมากันเยอะแยะนักหนา ไอ้พวกท่าน ๆ ทั้งหลาย” ฟีกานต์ หัวหน้าฝ่าย บ่นด้วยความหงุดหงิดหลังจากที่ได้รับคำสั่งตามมติคณะรัฐมนตรีล่าสุด เรื่องนโยบายเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยมุ่งหมายให้คนไปซื้อเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อนำมาลดหย่อนภาษี

“มันก็แบบนี้แหละครับพี่ เอาการลดภาษีมาเป็นตัวล่อให้คนทำตาม คนเราก็อยากประหยัดภาษีจนไม่รู้ว่าจะจริง ๆ แล้ว สิ่งสำคัญคือเงินในกระเป๋ามากกว่าภาษีแค่นั้นก็บาท” ผมตอบฟีกานต์กลับไปแบบเดิม ๆ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เบื้องบนมีนโยบายทำนองนี้ออกมา ที่ตลกคือไม่ว่าครั้งใดคนก็หลงเชื่อไอ้มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจแบบนี้ทุกทีสิน่า

ผมเข้ามาทำงานฝ่ายวางแผนนโยบายภาษีตั้งแต่เรียนจบนับอายุงานก็เกือบสิบปีได้ นึกแล้วก็แปลกเหมือนกันที่คนรุ่นใหม่อย่างผมซึ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยชั้นนำ ฐานะทางบ้านค่อนข้างดี เรียกได้ว่าอยู่ในกลุ่มคนบนโลกที่ชีวิตมีทางเลือกจะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้สบาย

แต่ผมกลับเลือก...มาทำงานราชการ งานเช้าสามเย็นสาม
ที่ใคร ๆ ค่อนแคะ เพื่อนร่วมรุ่นแต่ละคนเติบโตไปถึงไหนต่อไหน
หลายคนกลายเป็นผู้จัดการบริษัทใหญ่โต บางคนเป็นเจ้าของ
กิจการ ทั้งหมดนั้นล้วนแต่ดูดีเข้ากับรูปแบบความนิยมของ
ยุคสมัยมากกว่าทางที่ผมเลือกทั้งนั้น

“ทำไมมึงไม่ออกจากราชการสักทีวะ ความสามารถก็มี
อยู่เยอะ ไม่น่าจะ...เฮ้อ...จมปลักอยู่กับอาชีพอย่างนั้น เงินเดือน
ก็นิดเดียว มึงอายุอานามไม่น้อยแล้ว ทำงานมาตั้งหลายปี ไม่เห็น
ยังจำเป็นต้องทำตามใจพ่อแม่เลยนี่หว่า” เลี้ยงรุ่นที่ไรพวกเพื่อน ๆ
มักจะถามคำถามนี้อยู่เสมอ ถามตรงบ้างหรืออ้อมค้อมบ้าง
ตามแต่ความเกรงใจของแต่ละคน

“กูอยากพิสูจน์ให้โลกรู้ว่างานราชการก็ไม่ได้อยู่ไปกว่า
อาชีพอื่นหรอก ต่อให้ไม่ต้องคดโกงใคร อาศัยแค่มีความรู้ด้าน
การเงินที่ถูกต้อง ก็สามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้เหมือนกัน”

ฟังดูช่างเหมือนคำพูดอุดมคติใช้ใหม่ครับ แม้ว่าวิถีคิด
เช่นนี้จะดูยากลำบากในยุคสมัยปัจจุบัน แต่ที่ผ่านมามีผมก็ทำได้ดี
พอตัว

ผมเลือกทำงานราชการ ส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของ
ครอบครัวที่คอยตอกย้ำและสอนไว้ว่า ‘เกิดเป็นคนต้องรู้จัก
ทดแทนบุญคุณแผ่นดิน’ ซึ่งตัวอย่างในครอบครัวผมก็สืบสาน
แนวคิดนี้มาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ ทั้งคุณทวด คุณปู่ คุณย่า
รวมถึงคุณพ่อของผม ล้วนเติบโตมาจากอาชีพสายราชการ และ
ต่างมีผลงานโดดเด่นในยุคสมัยตัวเอง เมื่อเติบโตใหญ่ผมจึงรับรู้ได้

โดยอัตโนมัติว่าพวกท่านอยากให้ผมเดินตามรอยเส้นทางมรดกครอบครัว

ในช่วงเริ่มทำงานใหม่ ๆ ผมยอมรับว่าเคยน้อยใจอยู่บ้างว่าทำไมชีวิตตัวเองถึงไม่เหมือนเพื่อนคนอื่นที่สามารถเลือกทำงานได้ตามที่ต้องการ ไปตามหาความฝัน เดินสู่อิสระภาพอย่างดูเก๋เกี้ยวผมกลับต้องแบกรับสิ่งที่เคยเรียกกันว่า ‘คำสาป’ ของครอบครัวไว้ เรียนจบมาเพื่อรับราชการ จะได้เป็น ‘คนดี’ อย่างที่บรรพบุรุษต้องการ

ความคิดของผมเปลี่ยนไป เมื่อได้อ่านหนังสือของผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินคนหนึ่งที่เรียกตัวเองว่าโค้ชหนุ่ม เขาเคยเป็นหนี้หลายสิบล้าน แต่สามารถตั้งหลักใหม่จนใช้หนี้ทั้งหมดและสร้างตัวได้ แนวคิดของโค้ชหนุ่มทำให้ผมเลิกมองในแง่ร้ายต่อให้ต้องทำงานในสายที่ไม่ต้องการแต่แรก ก็เชื่อว่าชีวิตผมจะไม่มีการเจริญรุ่งเรืองเสียเมื่อไร ผมมุ่งมั่นสร้างหนทางของตัวเอง มีรายได้เสริมจากอสังหาริมทรัพย์และลงทุนทางการเงินหลายทาง จนทุกวันนี้รายได้เหล่านี้งอกเงยมากกว่าเงินเดือนราชการหลายเท่า

สรุปคือด้วยการวางแผนอย่างถูกต้อง ผมมีชีวิตที่ไม่เลวเลย เคยได้ยื่นปัญหาการเงินของเพื่อนร่วมรุ่นหลายคน พวกเขาเห็นว่าการทำงานใหญ่โตเงินเดือนสูง ทว่ารายจ่ายกลับมากตามลงเอยด้วยการเป็นหนี้ต้องมาหยิบยืมคนรอบตัว

“อาซวี พี่ฝากเคลียร์งานด้วยนะ ฟรุ้งนี่ท่านรัฐมนตรีจะ

แถลงข่าวแล้ว ต้องเตรียมตัวกันให้พร้อม เกิดพลาดขึ้นมาละโดน
ตำหนิกันทั้งฝ่ายเน่ ๆ พี่ไปก่อนนะ พอดิววันนี้รีบ” พี่กานต์บอก
กับผมซึ่งอยู่เป็นคนสุดท้ายของออฟฟิศในวันนี้

นโยบายภาษีใหม่ที่เรายุกันเริ่มถูกต้องด้านจากนักวิชาการ
และนักกฎหมายบางคน ตามประสาโลกยุคนี้ที่ข่าวสารแพร่ไปเร็ว
ก่อให้เกิดความคิดเห็นสะท้อนกลับรวดเร็วพอกัน ดังนั้นผมจึงได้
รับคำสั่งให้มาจัดการร่างคำชี้แจง รวมถึงเขียนบรรยายเนื้อหาของ
กฎหมายให้ชัดเจน มิฉะนั้นงานของเราก็จะเสียหายได้

“ได้ครับพี่” ผมรับคำเขา ๆ

พี่กานต์เป็นหัวหน้าใหม่ที่มาบรรจุที่นี่ไม่นาน ว่ากันว่า
เขาได้รับเส้นสายโดยตรงจาก ‘หน้าห้อง’ จนทำให้กลายเป็น
ข้าราชการอายุน้อยที่ได้รับตำแหน่งใหญ่เกินตัว หลายคนค่อนข้าง
หมั่นไส้ฐานที่ข้ามหน้าข้ามตาาระดับอาวุโสในหน่วยงาน

เป็นเรื่องธรรมดาของสังคมไทย พวกเด็กเส้นและการ
เขม่นหน้าเมื่อเห็นผู้อื่นได้ดีกว่าตัว ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย

แต่สำหรับผมแล้วไม่มีปัญหา ใครทำอะไรก็ทำไปเถอะ
มันไม่ใช่ประเด็นที่ผมต้องมาสนใจ เพราะผมเชื่อว่าการอยู่ใน
สังคมแบบนี้ ถ้าเรารับผิดชอบหน้าที่ตัวเองดีไม่มีต่างพร้อย
เรื่องอื่นก็ไม่จำเป็นต้องเอามาสนใจให้หนักหัวเปล่า ๆ

เราควรตั้งใจดูแลชีวิตตัวเองให้ดีก็พอ นั่นคือหลักการ
ของผม

เอกสารปีกหนาที่วางอยู่ตรงหน้าผมคือร่างกฎหมายที่
กำลังจะออกในวันพรุ่งนี้ หน้าที่ต้องทำตอนนี้คือตรวจทานให้ดี

ตรวจสอบประเด็นต่าง ๆ ที่อาจสร้างข้อกังขาให้แก่ประชาชน
หาทางนำเสนอให้ออกมาชัดเจน พูดให้ง่ายเข้าคือต้องโดนโต้แย้ง
ได้น้อยที่สุด

ผมนั่งทำงานไปอย่างไม่ได้สนใจเวลาตามประสาคนโสด
รู้สึกตัวอีกทีก็เกือบสองทุ่มแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยตามแผน ขาด
เพียงเอกสารอนุมัติจากทางหัวหน้าสำนักอีกชุดหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่
พี่กานต์ไปเก็บไว้ที่ไหน ผมตัดสินใจโทรศัพท์หาเขาเพื่อจัดการให้
เสร็จสิ้นก่อนกลับบ้าน

“ขอโทษที่โทรมารบกวนนะครับพี่กานต์ ผมหาหนังสือ
อนุมัติจากหัวหน้าสำนักไม่เจอนะครับ” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียง
เกรงใจ เนื่องจากเป็นเวลานอกเวลาราชการแล้ว

“ไม่เป็นไรอาชว์ พอดีพี่มากินเลี้ยงรับรองกับท่าน เอ...
เอกสารเหรอ จำได้ว่าอยู่บนโต๊ะพี่ อาชว์เดินเข้าไปหยิบได้เลย
ว่าแต่...สองทุ่มแล้วยังไม่กลับบ้านกลับช่องอีก ขยันเกินหน้า
เกินตาเพื่อนร่วมงานเลยนะ ฮ่า ๆ” เขาพูดพลางหัวเราะร่วน
ก่อนที่ผมจะหันตอบ เขาก็ส่ายหน้า “เดี๋ยวพี่ฝากฝังกับทางท่าน
ให้ก็แล้วกัน คนขยันแบบเราต้องก้าวหน้าไปกว่านี้แน่ ๆ”

ฟังจากน้ำเสียงพี่กานต์คงกำลังมีนเมา ไร้ที่ว่า ‘รีบ’ ก็คง
รีบไปเอาอกเอาใจผู้ใหญ่ นั่นแหละ ทว่าผมไม่ใส่ใจเรื่องส่วนตัว
ของเขา รีบสาวเท้าเดินไปค้นหนังสืออนุมัติจากหัวหน้าสำนักเพื่อ
ทำงานให้เสร็จโดยเร็ว มันวางอยู่บนโต๊ะตามที่เขายก สายตา
มองเห็นไฟกะพริบใต้จอคอมพิวเตอร์ ส่งสัยพี่กานต์คงรีบออก
ไปเสียจนลืมปิดเสียบอย่างนั้น

เจอเหตุการณ์แบบนี้ที่ไร ผมมักทนไม่ได้ทุกที แบบนี้มันเปลืองไฟรัฐชัด ๆ นอกจากภาษีของประชาชนจะกลายมาเป็นเงินเดือนข้าราชการอย่างเรา ไฟฟ้าและน้ำประปาที่หน่วยงานทุกหน่วยใช้อยู่ก็เป็นหนึ่งในการแปรรูปภาษีประชาชนเหมือนกัน

ผมขยับเมาส์เพื่อจะคลิกปิดคอมพิวเตอร์ให้ หากแต่หน้าจอที่สว่างวาบขึ้นมา ทำให้ผมมองเห็นหน้าต่างอีเมลที่เจ้าของโต๊ะผลอเปิดทิ้งไว้ ท่ามกลางเมลมากมายเรียงรายเป็นแถว ผมเห็นหนึ่งในนั้นมีไฟล์ข้อความเขียนว่า...

โครงการส่งออกข้าวหนึ่งหมื่นล้าน

ผมนิ้วหน้า มือที่จับเมาส์อยู่ชะงักค้างอยู่อย่างนั้น นึกสงสัยขึ้นมาเมื่อเห็นชื่อโครงการเก่าของรัฐบาลที่เคยถูกพูดถึงกันเมื่อหลายเดือนก่อน มันเตะตาผมอย่างช่วยไม่ได้

จำได้ว่ามติคณะรัฐมนตรีวันนี้บอกว่าโครงการนี้พับไปแล้ว ไม่ใช่หรือ ล่าสุดยังมีแถลงข่าวว่าจะเปลี่ยนเป็นนโยบายช่วยเหลือชิมแทน ที่สำคัญทำไมพีกันต์ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับโครงการนี้ถึงมีไฟล์เอกสารแบบนี้ได้

ผมตัดสินใจทำผิดกฎหมายของตัวเองที่จะไม่ยุ่งกับเรื่องชาวบ้านเพราะความขงใจชนะในที่สุด เคยได้ยิน ‘เสียงซุบซิบ’ เกี่ยวกับการออกนโยบายหรือกฎหมายเพื่อเอื้อพวกพ้องตัวเองอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่เคยเห็นอย่างจริงจังเสียที หรือว่าจะเป็นหนึ่งในนั้น

ผมตัดสินใจแอบคัดลอกข้อมูลจากเครื่องของพีกันต์หวังใช้มันเพื่อค้นหาความจริงต่อไป

ไม่รู้เลยว่าทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น

“พี่อาซวีคะ หัวหน้าสำนักเชิญพบค่ะ” น่องแต้ว เลขาฯ หน้าห้องผู้มีใบหน้าจิ้มลิ้ม เดินมาเรียกผมถึงโต๊ะทำงาน สร้างความประหลาดใจให้กับพี่ ๆ และเพื่อนร่วมงานหลายคน

“ได้ครับ เตี้ยวพี่ไป” ผมพูดก่อนจะส่งยิ้มกลับ แต่แวเป็นรุ่นน้องของผมสมัยเรียน ไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่าเธอจะมาทำงานที่นี่ ชาวสื่อสะพัดว่าเธอเป็นภรรยาลับของท่านหัวหน้าสำนัก ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าจริงหรือไม่ แต่คนชาติเราชอบข่าวลือเชิงผู้สาวอย่างนี้กันนัก

“สงสัยหัวหน้าสำนักเรียกมึงเข้าไปตา เพราะชอบไปยิ้มให้เด็กเขาหรือเปล่าวะ” เอก เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งแซวขึ้นมา เรียกเสียงฮาได้ทั่วทั้งแผนก

“พูดไปเรื่อย คอยดูเถอะกูจะฟ้องท่าน” ผมหัวเราะ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปยังห้องใหญ่ที่อยู่สุดทางเดิน อันเป็นห้องของหัวหน้าสำนักที่ผมอยู่

ภายในห้องเงียบกริบ จนผมได้ยินกระทั่งเสียงฝีเท้าตัวเอง ก่อนที่เจ้าของห้องจะทำลายความเงียบด้วยการเชื้อเชิญ

“นั่งสิ อาซวี”

ผมเลื่อนเก้าอี้นั่งลงตามคำสั่ง

หัวหน้าสำนักนั่งนิ่งไม่พูดอะไรครู่หนึ่ง เป็นเรื่องปกติของคนระดับชั้นผู้ใหญ่ คนเหล่านี้มีทั้งหัวใจและภาวะความรับผิดชอบมากมายให้ต้องแบกไว้ จึงจำเป็นต้องคิดให้มากก่อนเอ่ยสักประโยคออกมา

“เรื่องที่คุณส่งมาให้ ผมดูแล้วนะ มันมีมูลความจริงอยู่”

แน่นอนว่าท่านหมายถึงอีเมลล์ของพีกันต์ที่ผมแอบ
คัดลอกมานั่นเอง หลังจากวันนั้นผมลองตรวจสอบเอกสารที่อยู่
ในนั้นพบว่ามันน่าสนใจไม่น้อย เป็นแผนการแนวทางดึงเงินจาก
รัฐอย่างแยบยล จึงขออนุญาตคุยกับหัวหน้าสำนักเป็นการ
ส่วนตัวและอธิบายให้ฟังถึงความเป็นไปได้เรื่องทุจริต

“แล้วเราจะทำยังไงดีครับ ส่งเรื่องให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่
ปราบปรามทุจริตพิจารณาเลยดีไหมครับ” ผมรู้สึกตื่นเต้น นี่อาจ
เป็นครั้งแรกที่ผมได้ทำอะไรเพื่อตอบแทนประเทศชาติอย่าง
จริงจัง การจัดการข้าราชการคดโกงทุจริตเป็นหนึ่งในสิ่งที่ผม
อยากทำมานานแล้ว

“ยังหรออก หลักฐานแค่นี้ไม่สามารถบอกได้ว่าเขาทำผิดจริง
เพราะเรื่องยังไม่ได้เกิดขึ้น เป็นแค่แผนการที่พวกเขาวางไว้ และ
ตัวละครก็ยังไม่ครบเสียด้วย”

ผมคิดทบทวนตามคำท่าน จริงด้วยสิ เรายังไม่รู้เลยว่า
เรื่องนี้จะเกิดขึ้นหรือเปล่า รวมถึงเกิดขึ้นตอนไหน ถ้าถูกจับได้
ขึ้นมาก่อนแผนสำเร็จ ‘ฝ่ายนั้น’ อาจจะทำได้เพียงแค่เขียน
แผนการเล่นไปเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดจริงจังสักหน่อย ถึงตอนนั้น
นอกจากพินิจแล้ว ยังเป็นการแหวกหญ้าให้รู้ต้นว่ามีใครบ้าง
สงสัยพวกเขาอีกด้วย

“ผมขอพูดตรง ๆ นะอาชวี ในฐานะที่คุณทำงานอยู่ที่นี้มา
นานคงรู้ว่าผมอยู่คนละฝั่งกับกันต์ หัวหน้าของคุณ เรามาจาก
ฝ่ายการเมืองคนละสายกัน ตอนนี้นั้นมันเป็นยุคของเขา ผมคงขยับ
ตัวลำบาก ทำอะไรไปรังแต่จะมีผลเสียทั้งนั้น ดีไม่ดีผมโดนดั่ง

ขึ้นมาจากไปกันใหญ่” หัวหน้าสำนักกล่าวเรียบ ๆ แม้จะเป็นความจริง ทว่าเวลาได้ยินเรื่องแบบนี้ที่โรคมารู้สึกสะเทือนใจทุกที

“ผมเข้าใจดีครับ”

“อย่าเพิ่งท้อแท้ มองในแง่ดี เมื่อเรื่องยังไม่เกิด เท่ากับว่ามีโอกาสจะจับผิดได้แบบคาหนังคาเขา คุณพร้อมจะแทรกซึมไปสืบหาหลักฐานเพิ่มเติมไหม ผมมองว่าจะหาทางย้ายคุณไปทำงานที่หน่วยงานต้นตอ เมื่อจะได้มีโอกาสค้นหาความจริง”

ผมอึ้งไปเล็กน้อย เพราะไม่คิดว่าหัวหน้าสำนักจะเสนอทางเลือกแบบนี้มาให้ เรื่องมันไปไกลเกินกว่าที่ผมหวังไว้แต่แรก

“เอ่อ ความจริงผมแค่อยากจะแจ้งเบาะแสเฉย ๆ นะครับ ไม่อยากเอาตัวไปเกี่ยวข้อง” ผมพูดสิ่งที่คิดออกมาตามตรง

ก็เคยได้ยินมาตลอดเจ้าคำพูดทำนองว่า ‘ทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย’ ต่อให้ผมจะทำเพื่อประเทศชาติแค่ไหนก็ตาม แต่ก็ไม่อยากรหาเรื่องใส่ตัว

“คุณทำงานมาหลายปีแล้วนะ เราต่างก็รู้กันนะว่าคุณเป็นข้าราชการที่ดี น่าเสียดายที่คุณไม่สนใจเรื่องเส้นสาย รวมทั้งถ้าไม่มีผลงานโดดเด่นชัดเจนก็คงไม่ก้าวหน้าไปกว่านี้แล้ว ผมนึกแล้วก็เสียดายแทน อีกอย่างพ่อคุณเขาเคยฝากฝังผมไว้ เขาเป็นคนมีอุดมการณ์สร้างผลงานมากมายจนคนยกย่องนับถือ ผมมองว่านี่เป็นโอกาสดีที่คุณจะได้ทำอย่างเดียวกัน”

“คือว่า...”

“ลองไปคิดดูก่อนก็ได้ ผมไม่ได้รับเอาคำตอบวันนี้ แต่ขอภายในสิ้นเดือนนี้นะ หนังสือช่วยราชการจะได้ออกทัน มันจะได้

CONFIDENTIAL

ใบแจ้งรายได้
PAY SLIP

ตั้งแต่เกิด อาชีวเห็นคนส่วนใหญ่ในประเทศ
ล้วนแต่ประกาศตนเป็นคนดี คนรักชาติกันทั้งนั้น
นำแปลกอยู่ไม่น้อยที่บ้านเมืองพวกเรา
กลับไม่เจริญ เป็นได้เพียงประเทศกำลังพัฒนา
ตลอดกาล เต็มล้นไปด้วยยาทกรรรมกลวงเปล่า

ชีวิตข้าราชการรุ่นใหม่มอย่างเขายึดถือ
ความซื่อสัตย์และถูกปลุกฝังจากครอบครัว
ให้มุ่งมั่นทำงานเพื่อรับใช้แผ่นดิน ซึ่งสุดท้าย
เส้นทางคนดีช่างจืดจางและหาทางเจริญ
ก้าวหน้าได้ยากเย็น จนกระทั่งวันหนึ่ง
ที่เจอจุดเปลี่ยนสำคัญ

อาชีวแன்றูแผนโกงเงินภาษีประชาชน
ระดับหมื่นล้าน นำไปสู่การร่วมมือกับ
คณะกรรมการปราบทุจริตระดับประเทศ
ให้สวมบทข้าราชการมือสกปรก
เพื่อคลุกวงในหาหลักฐานมาจัดการคนเหล่านั้น

แต่ยังใช้เวลากับเหล่าข้าราชการคดโกงมากเท่าไร
สายลับสองหน้าต้องเผชิญเรื่องพลิกผัน
เกินคาดเดา ทั้งความซับซ้อนของชีวิตมนุษย์
และเบื้องลึกเส้นสายทุจริตที่ลึก จนไม่มีทาง
แน่ใจว่าใครที่ไว้ใจได้

สุดท้ายแล้วเขาจะกระชากหน้าทากกลโกง
ระดับประเทศ หรือเปลี่ยนข้างกลายเป็น
คนอีกชาติไปเช่นเดียวกัน

ใบแจ้งรายได้ หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ติดตามข่าวสารของสำนักพิมพ์ฟรีได้ก็

LiveRichSociety www.liverich.co.th Line@liverich

หมวดนวนิยาย/การเงิน
ISBN 978-616-92458-5-8

9 786169 245858

ราคา 240 บาท